

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 219/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť G. L., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn. 4 T 110/2007 z 21. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G. L. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2012 doručená sťažnosť G. L., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 110/2007 z 21. novembra 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom označeného okresného súdu uznaný vinným z trestného činu pokusu ublíženia na zdraví, prečinu výtržníctva, za čo bol podľa § 155 ods. 1 a 2 Trestného zákona odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 4 mesiace. Na základe ním podaného opravného prostriedku proti tomuto rozsudku Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 13/2008 uznesením zo 6. marca 2008 jeho sťažnosť zamietol. V sťažnosti namietal, že okresný súd nesprávne aplikoval skutkovú podstatu trestného činu, ktorého sa dopustil, uložil mu trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, nenariadil a neustanovil súdneho tlmočníka v konaní, pretože dostatočne neovláda slovenský jazyk, a to i napriek tomu, že o to žiadal. Súd však nepovažoval za potrebné tlmočníka ustanoviť, neboli dostatočne vypočutí ani svedkovia a ich rozporné výpovede neboli odstránené k vyjasneniu veci. Celým konaním boli ním označené práva porušené, preto žiadal, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Ústavou SR zaručené práva G. L. v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR boli porušené v konaní Okresného súdu Levice č. k. 4 T 110/07.

Ústavou SR zaručené práva G. L. čl. 47 ods. 4 Ústavy SR boli porušené v konaní Okresného súdu Levice č. k. 4 T 110/07.

Rozsudok Okresného súdu v Leviciach sa ruší a vracia sa trestná vec vedená na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 4 T 110/07 do stavu pred porušením ústavných práv.

G. L. sa priznáva finančné zadosťučinenie za porušenie jeho práv zaručených Ústavou SR vo výške 10 000,-... EUR, ktoré je mu povinný zaplatiť Okresný súd Levice do 60 dní od vyhlásenia rozhodnutia.

Priznáva sa náhrada hotových výdavkov a odmena advokátovi, ktorého ustanovil Ústavný súd SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení lebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Sťažovateľ napadol rozsudok okresného súdu z 21. novembra 2007. Rozsudok krajského súdu, ktorý rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa, nebol na ústavnom súde napadnutý sťažnosťou. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že napadnutý rozsudok vedený v konaní pod sp. zn. 4 T 110/2007 sa stal právoplatným 6. marca 2008. Sťažnosť ústavnému súdu bola doručená 13. júna 2012, z čoho vyplýva, že bola doručená v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2012